

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **I. H.,** zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2018, č. j. KRPA-385502-20/ČJ-2018-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2018, č. j. 4 A 92/2018 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4114 Kč**, která bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, byl dne 11. 10. 2018 identifikován hlídkou Policie ČR při kontrole vozidla v ulici Ke Štvanici, Praha 8. Předložil ukrajinský cestovní doklad. Při lustraci bylo následně zjištěno, že žalobci byl dne 15. 8. 2018 vydán výjezdní příkaz s platností do 27. 9. 2018 a rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy

ze dne 15. 8. 2018, č. j. KRPA-305581-14/ČJ-2018-000022, které nabylo právní moci dne 28. 8. 2018, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ a „rozhodnutí o správním vyhoštění“). Rozhodnutí o správní vyhoštění se stalo vykonatelným dne 28. 9. 2018. Žalobce uvedl, že nevycestoval, protože nemá dostatečné finanční prostředky. Dne 12. 10. 2018 byl žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] V záhlaví označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále jen „napadený rozsudek“ a „městský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Podle městského soudu žalovaný správně posoudil, že v případě žalobce jsou splněny podmínky pro jeho zajištění, jelikož bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění z důvodu neoprávněného pobytu na území a toto rozhodnutí bylo vykonatelné. Žalobce přesto nevycestoval. Městský soud neshledal důvodnou námitku, že žalobci ve vycestování bránilo to, že na to neměl peníze. Vypověděl totiž, že vykonává brigádnickou činnost, jíž si zajišťuje prostředky k živobytí. Vedle toho v okamžiku výpovědi uvedl, že peníze na vycestování má. Žalobce proto podle městského soudu prostředky k vycestování měl. K vycestování měl přitom dostatečně dlouhou dobu. Z jeho jednání proto vyplývá, že pro vycestování nic nečinil a neměl o to ani zájem. Podle městského soudu žalovaný v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu dostatečně odůvodnil napadené rozhodnutí. Podrobně a individualizovaně, nikoliv paušálně, zvážil možnosti aplikace všech zvláštních opatření za účelem vycestování. Jelikož žalobce neuvedl adresu, kde se zdržuje, nedisponoval peněžními prostředky pro složení záruky a z jeho dosavadního chování bylo lze předpokládat, že nebude dodržovat povinnost hlásit se policii a nepodnikne kroky k realizaci vyhoštění, žalovaný podle městského soudu správně uzavřel, že by uložení zvláštních opatření nebylo účinné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá tedy obecně vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Dle stěžovatele se žalovaný nesprávně a nedostatečně vypořádal s možností uložení zvláštních opatření. Městský soud v napadeném rozsudku souhlasil, že důvodem pro neuložení zvláštních opatření bylo podle žalovaného především porušování povinností na základě správního vyhoštění. Stejně jako žalovaný paušálně vycházel z předpokladu, že proto již stěžovatel není důvěryhodnou osobou, které lze uložit zvláštní opatření. Městský soud nezhodnotil zjevně nižší míru intenzity nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění na straně stěžovatele. Ten se nacházel na území České republiky po uplynutí vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění jen krátkou dobu a nevycestoval pro momentální nedostatek finančních prostředků, což řešil brigádnickou činností. Stěžovatel neporušoval rozhodnutí o správním vyhoštění soustavně či

pokračování

dlouhodobě, nýbrž zjevně krátkodobě nebyl schopen z území vycestovat a z lehkomyslnosti nedohlédl důsledků svého jednání. To měl žalovaný zohlednit při posouzení možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Stěžovatel namítá, že zajištění cizinců je možné pouze ve výjimečných případech v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, přičemž pouhá skutečnost v minulosti vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže odůvodnit neaplikovatelnost zvláštních opatření. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek sp. zn. 5 Azs 20/2016, který výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření. Podle stěžovatele proto městský soud, který se ztotožnil se závěry napadeného rozhodnutí, zatížil vadou nezákonnosti i napadený rozsudek.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[7] Jádrem kasační stížnosti je námitka stěžovatele, že žalovaný rozhodl o jeho zajištění, aniž by se dostatečně a správně (bez potřebné míry individualizace k osobě a situaci stěžovatele) vypořádal s možností uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, a to zejména s ohledem na zjevně nižší míru intenzity nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho pouze krátkodobé porušení pro nedostatek prostředků k vycestování. Tuto kasační námitku lze kvalifikovat jako námitku nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení mající za následek nezákonnost rozsudku. Lze ji tedy podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nikoli písm. b) téhož ustanovení, jak uvedl stěžovatel.

[8] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie „*oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie*“ a přitom „*nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění*“.

[9] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) „*a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné*

měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené“.

[10] Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců představuje mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jedná se tak o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a jako takový může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem, ale i ústavním pořádkem (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Zákon o pobytu cizinců v tomto rozsahu transponuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi,* věc C-61/11, je pak nutné, aby členské státy uskutečňovaly vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, či rozsudek ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50).

[11] Podmínky omezování osobní svobody musí být proto interpretovány restriktivně, aby byla v souvislosti s řízením o správním vyhoštění používána co nejméně invazivní opatření vůči cizinci. Zákon o pobytu cizinců jednoznačně směřuje k subsidiaritě institutu zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. Nejvyšší správní soud dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit k aplikaci zvláštního opatření za účelem vycestování cizince (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 - 20, ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 28, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 3 As 112/2013 - 24, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 - 34 a ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 - 56).

[12] Zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí být proto automatické a použití některého ze zvláštních opatření nelze paušálně vyloučit. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností (usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS). Správní orgán je v tomto ohledu povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění jakožto opatření omezujícího osobní svobodu cizince nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán tudíž musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci.

[13] Nejvyšší správní soud v daném případě zkoumal, zda městský soud dospěl ke správnému závěru, že žalovaný správně posoudil, zda bylo možné v případě stěžovatele aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců a zda své závěry dostatečným způsobem odůvodnil.

[14] Podle skutečností vyplývajících ze správního spisu (viz *Protokol o podání vysvětlení* ze dne 12. 10. 2018, č. j. KRPA-385502-19/ČJ-2018-000022) si byl stěžovatel vědom, že pobývá na území České republiky neoprávněně, v důsledku čehož bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění na jeden rok, a měl povinnost do 27. 9. 2018 vycestovat. Dle svého tvrzení tak neučinil, protože na to neměl peníze. Byl si vědom, že maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Z protokolu dále vyplývá, že v době podání vysvětlení stěžovatel uvedl, že peníze na vycestování na Ukrajinu má a není pro něj dána žádná překážka či důvod, proč by neodcestoval. Na území České republiky nemá žádné závazky. S manželkou, která také pobývá na území České republiky, již není v kontaktu a 2 roky s ní nežije. Bydlí u kamaráda, přičemž odmítl sdělit adresu, protože si ji nepamatuje. Jiné oficiální bydliště nemá. Uvedl, že nemá peníze na složení kauce. Své živobytí si zaopatřuje z brigád. Disponuje pouze prostředky pro vycestování na Ukrajinu. Jinak nevlastní žádný majetek a na Ukrajině má zázemí u svých rodičů v rodinném domě. Nevyužil možnosti kohokoliv vyrozumět. Jeho zdravotní stav je dobrý.

[15] Nejvyšší správní soud došel k závěru, že z výše uvedených skutečností je patrné, že by stěžovatel nebyl schopen splnit povinnosti žádného ze zvláštních opatření a existovala by důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud i žalovaný správně posoudili, že zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze v případě stěžovatele aplikovat vzhledem k tomu, že neuvedl adresu, na které by se zdržoval. Odmítl uvést i adresu, kde pobývá. Nesdělil ani žádné další osoby, s nimiž by měl osobní kontakt na území České republiky. Předpoklad žalovaného, že by se pro něj stěžovatel mohl stát nedostupným pro účely správního vyhoštění, je proto opodstatněný.

[16] Stěžovatel zároveň uvedl, že nevlastní žádný majetek. Sdělil, že nemá prostředky pro složení finanční záruky. Tím vyloučil, jak správně žalovaný i městský soud posoudili, případnou aplikaci finanční záruky jakožto zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[17] Ve vztahu k zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dal stěžovatel svým dosavadním jednáním najevo, že by s orgány policie velmi pravděpodobně nemusel spolupracovat. Žalovaný správně poukázal na to, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně a nečinil žádné kroky, aby v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění odcestoval. Žalovaný i městský soud správně posoudili, že jsou dány důvodné pochybnosti o důvěryhodnosti stěžovatele, jelikož v okamžiku podání vysvětlení dne 12. 10. 2018 uvedl, že finanční prostředky na vycestování má, kdežto právě nedostatek financí prve ve svém vysvětlení uvedl jako důvod, proč rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval. Peníze na své živobytí si přitom dle svého tvrzení zajišťuje brigádami. K vycestování na Ukrajinu jsou přitom třeba prostředky, které lze vydělat v řádu jednotek dní. Účelovost tvrzení stěžovatele vyplývá i z rozhodnutí o správním vyhoštění, jež je součástí spisového materiálu. Při výslechu konaném dne 15. 8. 2018, jenž je citován v rozhodnutí o správním vyhoštění, uvedl, že má peníze na svůj další pobyt i na vycestování. Tato výpověď je zjevně v přímém rozporu s tvrzením stěžovatele uvedeném při podání vysvětlení dne 12. 10. 2018, že ve vycestování mu bránil nedostatek finančních prostředků na cestu. Stěžovatel však při podání vysvětlení netvrdil, že by snad došlo v období od 15. 8. 2018 do 12. 10. 2018 ke změně jeho majetkových poměrů, která by mu vycestování v mezidobí znemožnila. Z okolností a z logicky vzájemně rozporných tvrzení stěžovatele podle Nejvyššího správního soudu vyplývají důvodné pochybnosti o důvěryhodnosti osoby stěžovatele. Žalovaný i městský soud ve vztahu ke stěžovateli správně posoudili, že ani uložení zvláštního opatření ve formě povinnosti osobně se hlásit na policii v době policií stanovené by nebylo účinné.

[18] Nejvyšší správní soud uzavírá, že se ztotožňuje s městským soudem, že ačkoliv žalovaný zvažoval uplatnění zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vzhledem k dosavadnímu jednání (resp. chování) stěžovatele zde existovaly oprávněné důvody se domnívat, že by povinnosti jemu uložené ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nedodržoval a opětovně by se uchýlil k neoprávněnému pobytu. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí spojoval ztrátu důvěryhodnosti stěžovatele zejména s porušováním povinností spojených s rozhodnutím o vyhoštění, nelze v kontextu celého správního řízení a zjištěného skutkového stavu v tomto případě učinit zjednodušený závěr, že by žalovaný paušálně vyloučil možnost aplikace zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců pouze na základě skutečnosti, že v případě stěžovatele existuje pravomocné rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný se naopak v tomto ohledu dostatečně konkrétně zabýval pobytovou historií a s tím spojeným chováním stěžovatele, přičemž za účelem zvážení účinnosti zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zjišťoval ve správním řízení podrobně jednotlivé okolnosti, osobní, majetkové a rodinné poměry, za nichž se stěžovatel na území České republiky nacházel. Své rozhodnutí také odůvodnil. Městský soud proto správně považoval odůvodnění žalovaného za dostatečné.

[19] Odkazuje-li stěžovatel na judikaturu Nevyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS a rozsudek ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 48) a argumentuje přitom, že Nejvyšší správní soud *„výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí*“ (kasační stížnost stěžovatele str. 4 a 5), je

nutno upozornit, že v daném případě citovaném stěžovatelem správní orgán a městský soud zcela paušálně při vyloučení aplikace zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců odhlédly od specifických okolností případu, zejména nikterak nevzaly v potaz *„partnerský vztah stěžovatelky s občanem EU, (tvrzené) nevědomosti o správním vyhoštění, stěžovatelčino bydliště na pražské adrese a nabídky finanční záruky jak ze strany stěžovatelky, tak ze strany jejího partnera*". Správní orgán i městský soud *„naopak tyto nabídky dezinterpretovaly. Stěžovatelka sice nejprve uváděla, že sama vlastními finančními prostředky nedisponuje, současně ale již od počátku vysvětlila, že prostředky má její matka, a po intervenci přítele začala nabízet finanční záruku jak sama, tak prostřednictvím partnera. Z uvedeného sledu událostí rozhodně nebylo možno bez dalšího dovodit, že finanční záruku složit nemůže.*" Jak vyplývá ze spisového materiálu, nelze dospět k závěru, že by v konkrétním případě stěžovatele žalovaný postupoval jakkoliv paušálně, a to pouze s ohledem na vydané rozhodnutí o vyhoštění (jako tomu bylo v případě, na který stěžovatel odkazuje).

[20] S ohledem na výše uvedené je námitka stěžovatele, že žalovaný nesprávně posoudil možnost aplikace zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nedůvodná. Žalovaný se zevrubně zabýval zjištěním a prověřením všech okolností, které je nutné vzít v potaz při rozhodování o aplikaci zvláštních opatření, přičemž důsledně odůvodnil, proč by se zvláštní opatření minulo účinkem. Žalovaný k zajištění stěžovatele přistoupil na základě objektivních okolností spočívajících v jeho předchozím jednání. Městský soud či dříve žalovaný nerezignovali na posouzení jednotlivých (specifických) okolností daného případu ani neužily „paušalizovaný" postup hodnocení. Individuální okolnosti v případě stěžovatele přitom plně odpovídají judikatorním požadavkům na výjimečnost institutu zajištění namísto uložení mírnějších opatření (viz již výše uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu.

[21] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem a žalovaným i v tom, že stěžovatel nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU a neučinil žádné kroky ke splnění své povinnosti odcestovat na Ukrajinu. Ačkoliv se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným dnem 28. 9. 2018 a k zajištění pro nevycestování z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců došlo dne 12. 10. 2018, námitka, že se v případě stěžovatele jedná o nižší míru intenzity nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, která byla dána nedostatkem financí, není relevantní. Ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců intenzitu porušení povinnosti stanovené v rozhodnutí o vyhoštění nerozlišuje. Nadto námitka o pouze krátkodobém, nikoliv soustavném porušení povinnosti opustit území České republiky v důsledku neoprávněného pobytu je zjevně účelová s ohledem na okolnost, že (jak vyplývá z rozhodnutí o správním vyhoštění) platnost posledního povolení k pobytu stěžovatele skončila dne 25. 2. 2018. Žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu byla zamítnuta s právní mocí ke dni 7. 3. 2018. Ode dne 8. 3. 2018 tedy pobýval stěžovatel na území České republiky neoprávněně. Námitka, že nevycestoval v důsledku nedostatku financí a hodlal setrvat v České republice jen krátkodobě, je i ve světle těchto okolností účelová.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[24] Žalobci byl usnesením městského soudu ustanoven zástupce. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna v řízení o kasační stížnosti za jeden úkon právní služby (spočívající ve vyhotovení návrhu ve věci samé - kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif")]. Za tento úkon mu náleží odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se mu přiznaná odměna zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na konečných 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na účet, který uvedl ve svém podání.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu